

lehlého pozemku a měla tedy podle výkladu odvolacího soudu ve smyslu § 101 stav. ř. mor. povinnost k zřízení a udržování chodníku, stačí ho odkázati k tomu, že pro posouzení sporného případu rozhoduje právní a skutkový stav v době úrazu, nikoli však stav v době minulé. Marně se též žalobce dovolává ustanovení § 1311 obč. zák., neboť tvrzená škoda nastala v jeho osobě a jmění a nikoli ve jmění žalované obce.

Čís. 15902.

Naturální byty zaměstnanců výdělečného podniku nejsou místnostmi sloužícími provozu podniku.

(Rozh. ze dne 10. března 1937, R I 779/36.)

Exekuční soud, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti, a to za obytný dům č. p. 797, zapsaný ve vložce č. 1389 poz. knihy V., a role č. 733/1 ve vložce č. 1546 téže pozemkové knihy, jež patřily Almě W-ové, veřejné společnici firmy B. S. Emil W. ve V., přikázal Okresní nemocenské pojišťovně ve V., Úrazové pojišťovně dělnické pro Čechy v P. a Všeobecnému pensijnímu ústavu v P. v přednostním pořadí přihlášené nedoplatky na pojistném i z nejvyššího podání za exekučně vydražený obytný dům. Rekursní soud nepřiznal řečeným nedoplatkům přednostní právo na vydraženém domě č. p. 797.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům.

Důvody:

Rozhodnutí o dovolacích rekursech Okresní nemocenské pojišťovny ve V., Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v P. a Všeobecného pensijního ústavu v P. závisí na rozřešení otázky, zdali nedoplatky pojistného požívají přednostního zástavního práva i na vložce č. 1399 pozemkové knihy V. Přednostní právo podle § 173 zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. ve znění přílohy k vyhlášce ministerstva sociální péče ze dne 25. července 1934, č. 189 Sb. z. a n. přísluší v exekučním řízení pojistnému s příslušenstvím předepsanému za zaměstnance, kteří pracovali nebo konali služby na nemovitosti nebo v podniku, jemuž nemovitost sloužila (§ 2 řeč. zák.), jestliže a pokud na nemovitosti té má přednostní právo některá z daní uvedených v § 265, odst. 1 až 3, zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb. z. a n. — nyní ve znění přílohy k vyhlášce ministerstva financí z 9. července 1936, č. 227 Sb. z. a n. (plen. usn. ze dne 22. února 1937, č. pres. 1762/36). Především nutno zdůrazniti, že ze spisů neplyne, že zaměstnanci, za něž bylo pojistné předepsáno, skutečně vůbec pracovali nebo konali služby na nemovitosti zapsané ve vložce č. 1389 pozemkové knihy V. Továrna firmy B. S. Emil W. ve V., jejímiž veřejnými společníky dlužníci jsou, byla provozována na nemovitosti zapsané ve vložce č. 1649 pozemkové knihy V.,

kdežto vložka č. 1389 sestává ze stavební parcely č. 798 s obytným domem čp. 797 a z parcely č. 1959 louka. V podzemí domu čp. 797 byly částečně sklepy a skladiště, částečně kancelářské místnosti, naproti tomu v přízemí, v prvním poschodí a v podkroví byly naturální byty zaměstnanců uvedeného podniku. I kdyby se hledělo k údajům Okresní nemocenské pojišťovny ve V., zabírají skladní a kancelářské místnosti pouze plochu 77.95 m², kdežto na naturální byty připadá 284.91 m². Podzemí sloužilo tedy bezpochyby provozu podniku, v němž zaměstnanci, za něž bylo pojistné předepsáno, pracovali anebo služby konali. To však neopravňuje k závěru, že nemovitost zapsaná ve vložce č. 1389 V. slouží jako nemovitost uvedenému podniku. Tomu by tak bylo jen, kdyby nemovitost výhradně nebo alespoň převážně sloužila provozování podniku, v němž zaměstnanci byli činní. Tomu požadavku by bylo vyhověno teprve tehdy, kdyby bylo lze i v užívání ostatních částí domu jako naturálních bytů spatřovati sloužení nemovitosti účelům provozu. Na tu otázku však jest odpověděti záporně. Že zákonodárce nemínil naturální byty vůbec postavit na roveň místnostem sloužícím provozu výdělečného podniku, vyplývá obdobou z ustanovení § 126 č. 8 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n., ustanovujícího vynětí z domovní daně, pokud budovy anebo určité jejich části slouží výhradně a trvale jako provozovny a skladiště účelům výroby. Zákon upravuje zároveň i případ, že v těchto budovách jsou naturální byty, a prohlašuje tuto skutečnost za vedlejší jen tehdy, když v nich bydlí osoby, obstarávající správu a hlídku těchto budov, a podlahová plocha všech prostor, nesloužících účelům výroby, nepřesahuje jednu čtvrtinu celkové podlahové plochy budovy anebo její příslušné části. Z důvodové zprávy poslancecké sněmovny k dotčenému ustanovení jde najevo, že slova »těchto budov« byla vsunuta za slovo »hlídku« právě proto, aby nebyl možný výklad, že se ustanovení tohoto bodu vztahuje i na naturální byty ředitelů (správců) podniku v budově provozovaného. Tím bylo jasně vyjádřeno, že pouze naturální byty osob, obstarávajících správu a hlídku těchto budov (nepřesahují-li určitou míru), mohou býti připočítány k místnostem sloužícím účelům výroby ve smyslu § 126 č. 8 uved. zák. Ustanovení § 265 řeč. zák. není ovšem omezeno na nemovitosti sloužící výrobě (v nejširším slova smyslu), nýbrž jedná povšechně o provozování výdělečného podniku, takže sem patří nejen výroba, nýbrž vůbec souhrn věcných a osobních, plánovitě organizovaných, více nebo méně pravidelně se opětujících výkonů, jež dávají pravidelně výnos, který není výhradně nebo na prvním místě plodem kapitálu v hospodářství užívaného, nýbrž výsledkem osobní činnosti podnikatelovy. Naturální byty zaměstnanců dlužníků na prodané nemovitosti však nebyly podle uvedeného výkladu součástí výdělečného podniku dlužníků (§ 46 řeč. zák.). Tytéž úvahy platí též o přednostním zástavním právu nedoplatků na příspěvcích do Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v P. a Všeobecného pensijního ústavu v P. Ježto tedy nejsou splněny předpoklady § 265, odst. 2, řeč. zák., nepochybil rekursní soud, nepřiznal-li řečeným nedoplatkům přednostní právo na vydražené nemovitosti.